

Rose

Dear Benjamin

디어 벤자민

เดียร์เบนจามิน

2

ID

เขียน

PJY

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

‘ความลับไม่มีในโลก’ บางทีข้อความนี้อาจเป็นเรื่องจริง...

ไอแซคที่อยากหึงเรื่องราวในอดีตให้สิ้น และหมายมั่นว่าจะใช้ชีวิตแสนสงบสุขที่เมืองแซนดีเอโก ทว่าโชคไม่ดีที่อดีตแสนเลวร้ายไม่ยอมปล่อยให้เขาได้มีความสุข เมื่อถูกไล่ล่าอีกครั้ง เขาจึงต้องกลับไปจับอาวุธเพื่อต่อสู้และเอาตัวรอด ฟีลิกซ์คิดถูกแล้วว่าไม่ใช่เจ้าของร้านดอกไม้ธรรมดา แล้วตัวตนในอดีตของเขาก็ถูกฟีลิกซ์ล่วงรู้เข้าจนได้

เนื้อหาในเล่มนี้เข้มข้นมาก มีฉากบู๊กระจาย จะได้เห็นถึงความแค้นของไอแซค ความหุ่เมของฟีลิกซ์ และที่ขาดไม่ได้เลยคือความรักของเบนจามิน ทุกคนกำลังลุ้นกันอยู่ใช่ไหมคะว่าฟีลิกซ์จะรู้ความจริงเรื่องนั้นตอนไหน หากอดใจไม่ไหว โปรดพลิกอ่านหน้าถัดไปได้เลยคะ

Rose

จากใจผู้แปล

ความบังเอิญมักจะเป็นจุดเริ่มต้นหลายๆ ความสัมพันธ์ บ้างว่าไม่มีอะไรบังเอิญหรอกในโลกใบนี้ เพราะทุกอย่างถูกฟ้าลิขิตเอาไว้แล้ว ส่งผลให้คนที่อยู่คนละซอกมุมของโลกถูกเหวี่ยงเข้ามาหากันและได้ทำความรู้จักกัน ไม่ว่าจะจุดเริ่มต้นจะเป็นความบังเอิญหรือชะตาฟ้าลิขิต แต่เมื่อได้ผู้สัมพันธ์กันจนเป็นคู่กันแล้ว ย่อมไม่แคล้วคลาดจากกัน แม้จะหนีไปจนสุดหล้าหรือเปลี่ยนแปลงตนเองเช่นไร สุดท้ายแล้ว เมื่อเป็นคู่กันย่อมตามหากันเจอในที่สุดเช่นฟิลิซและไอแซค

เมื่อฟิลิซ พ่อค้าอาวุธบิกเบ้มของโลกมาสะดุดเข้ากับเสน่ห์ของไอแซค เจ้าของร้านดอกไม้แสนเย็นชา ปฏิบัติการพิชิตหัวใจจึงเริ่มต้นขึ้น แต่เขาไม่เคยรู้ตัวเลยว่าพวกเขาเคยรู้จักและผูกพันกันอย่างลึกซึ้งมาก่อน แถมเบื้องหลังความสัมพันธ์ของพวกเขา นั้น เต็มไปด้วยเบื้องลึกเบื้องหลังที่ ลึกลับและซับซ้อนจนใครก็คาดไม่ถึงแม้แต่เจ้าตัวเอง นี่แหละเสน่ห์ของ *Dear Benjamin* ที่จะทำให้หยุดอ่านไม่ได้จนกว่าเรื่องราวจะจบลงอย่างสมบูรณ์แบบจริงๆ

หวังว่าทุกคนจะสนุกไปกับเรื่องนี้เหมือนกัน

PJY

นิยายเรื่องนี้เป็นแนวโอเมก้าเวิร์ล มีเนื้อหาเรื่องเพศชัดเจน
บุคคล สถานที่ และองค์ประกอบที่กล่าวถึงล้วนเป็นสิ่งสมมติ
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

Who is who

“...จับเธอครับ”

ไม่ว่าฟลิคซ์จะบอกด้วยความตื่นเต้นแค่ไหน โทนี่ที่กำลังหลับอยู่กลับไม่สนใจ แต่สุดท้ายก็ถูกปลุกขึ้นมาฟังเรื่องราวไร้สาระอยู่ดี

“งั้นเธอครับอะไร รีบไปพาตัวไอแซคมา”

“ครับ แต่ตอนนี้เช้ามาก เตียวช่วงสายๆ ผมจะส่งคนไปรับตัวมาให้นะครับ ตอนนี้ออสลองพยายามนอนและควบคุมตัวเองดูก่อน”

“หุบปาก แล้วลุกเดี๋ยวนี้”

พอฟลิคซ์เคຍັນคະยอหนักเข้า ถึงได้ยินเสียงตลบผ้าหม้อย่างรีบเร่งของโทนี่ *ท่าทางจะยอมลุกแล้วสินะ มัวแต่ขี้เกียจอยู่ได้* ฟลิคซ์ส่งเสียงฮึดฮัดไม่พอใจ เพราะปกติเขาก็ไม่ตื่นเช้าเหมือนกัน

“จะไปเดี๋ยวนี้ครับ” จากนั้นไม่นานก็ได้ยินเสียงหายใจของโทนี่

“ต้องอย่างงี้สิ”

เมื่อได้ยินโทนี่ตอบรับจึงยิ้มพอใจแล้วกวาดวงสาย จากนั้นก็เดินวนภายในห้องกว้างโดยสวมกางเกงในขาสั้นตัวเดียว เขามีใช้อ่อนๆ เพราะใกล้จะเกิดอาการร้ด ภายใ้วันนี้ไฟโรโมนคงระเบิดออกมาแน่ และความต้องการทางเพศจะพุ่งสูงจนควบคุมไม่ได้

ที่ผ่านมาฟลิคซ์เกลียดอาการร้ดมาก มันทำให้เขาตื่นตัวเหมือนม้าพ่อพันธุ์ แต่ครั้งนี้ดวงตาสีน้ำเงินกลับฉายแววคาดหวัง คิดอยากถอดร้ดพิดเหวียงกับไอแซคให้หน้าใจ อย่างน้อยก็น่าจะสองสามวัน อย่างมากก็สักสัปดาห์ เรื่องแบบนี้จะไม่ให้คาดหวังได้อย่างไร

แค่จินตนาการถึงความเร้าร้อนเขาก็เผยยิ้มพอใจ ตอนนี้เป็นเวลาเช้าตรู่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นไม่เต็มดวง แต่เขากลับเดินเข้าห้องอาบน้ำด้วยความ

Dear Benjamin 2

กระป๋องกระป๋อง แกมไบหน้ายังดูสดชื่นกว่าตอนไหนๆ

ยังไม่ทันผ่านพ้นช่วงเช้า ความคาดหวังของฟิลิกซ์กลับพังทลายลง

ฟิลิกซ์ปลุกทุกคนในบ้านตั้งแต่เช้า หลังกินอาหารเช้าเสร็จแล้ว เขาก็ส่งคนรับใช้ทำความสะอาดบ้านครั้งใหญ่โดยไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่บ้านต้องไร้ฝุ่นก่อนที่ไอแซคจะมาถึง

พอเห็นว่ายังมีเวลา เขาจึงเข้าฟิตเนสไปออกกำลังกายสักสองชั่วโมง ก่อนกลับออกมาอาบน้ำอีกรอบ จากนั้นเลือกเสื้อผ้าและจัดทรงผมให้ดูดีกว่าปกติ แกมใส่นาฬิกาสุตหวง ใครเห็นต้องคิดว่าเขากำลังไปเดดในสถานที่หรูหราแน่นอน ทว่าในความเป็นจริงฟิลิกซ์คงอยากลากไอแซคขึ้นเตียงทันทีที่มาถึง

เขาลงมือจัดแต่งสถานที่ระหว่างรอไอแซคด้วยความคาดหวัง แต่เวลากลับยึดเยือกกว่าที่คิด โทนีกับแจ๊คที่ออกไปรับก็เสียบบาย จนเวลาสิบเอ็ดโมงห้องก็หิวอีกครั้ง ฟิลิกซ์เริ่มหงุดหงิดจึงเดินไปที่ห้องอาหารเพื่อจะกินมื้อกลางวันรอ

เวลาก่อนเที่ยง ฟิลิกซ์หันสติกไปด้วย กดโทรศัพท์ไปด้วย ทว่าโทร.ออกเท่าไรปลายสายก็ไร้การตอบรับ แล้วโทนี่คนที่ควรรับสายเขาที่สุดก็ผลุนผลันเข้ามาที่ห้องอาหาร

“บอสครับ!”

ฟิลิกซ์เลิกคิ้วสูงขณะมองคนที่เข้ามาโดยไม่ยอมเคาะประตู ก่อนโยนโทรศัพท์ในมือลงบนโต๊ะ

“ไปทำอะไรมาถึงได้...”

“เหมือนจะเกิดเรื่องขึ้นแล้วครับ”

นอกจากกลับมาช้าโดยไม่ยอมติดต่อมาบอกเหตุผล ยังกล้าพูดแทรกเขาด้วย ฟิลิกซ์หันตามองอีกฝ่ายที่หอบหายใจอย่างลนลาน ก่อนหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดเหงื่อ โทนี่ไม่ทันสังเกตท่าทีของเจ้านายเลยวุ่นเคือง

แค้โหน

“จะเป็นลมก่อนไหมเนีย ตกลงมีเรื่องอะไร ไอแซคไปโหน”

ตาคมหันมองรอบๆ ก็ไม่เห็นไอแซคแม้แต่เงา มีเพียงแจ๊คที่เดินตาม โทนี่เข้ามา ฟลิคซ์จึงซักสีหน้าและวางมิตลงบนจานด้วยความโมโห

“บอสครับ ไอ้ฟลอริสต์ที่ชื่อไอแซคนั่น ทำทางจะหนีไปแล้วครับ”

แจ๊คโพล่งโดยไม่ดูสถานการณ์ขณะหันหลังปิดประตู ทั้งที่โทนี่ยื่น เช็ดเหงื่อพลางกลุ่มใจว่า ควรบอกฟลิคซ์อย่างไรไม่ให้เขาโกรธจนเลือด ขึ้นหน้าดี ตอนนั้นก็เสียใจที่แจ๊คไม่คิดช่วยทำให้อะไรดีขึ้น แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ แล้ว เพราะสายตาของฟลิคซ์หลังได้ยินรายงานเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

“พูดหมาๆ อะไรออกมา”

เสียงทุ้มต่ำทำเอาเสียขวัญหลังวาบใหญ่ นัยน์ตาสีปริสเซียนบลูที่จ้อง มองแจ๊คนั้นคมกริบไม่ต่างจากคมมีด

“เอ่อ คือว่า พวกเราพยายามค้นหาแล้ว แต่หาตัวไม่เจอเลยครับ”

แจ๊คค่อยๆ ก้าวถอยหลังขณะเพิ่มพ้ำตอบ

“ไม่เจอเลยเหอ”

“ห้องที่อาร์ตเมนต์ว่างเปล่า ได้ยินว่าห้องว่างได้สองวันแล้วครับ”

ดวงตาของฟลิคซ์เหมือนมีไฟลุกโชน อาการรัตน์น่าจะเริ่มขึ้นแล้ว ถ้า มีใครสร้างความหงุดหงิดเพิ่ม รับรองว่าทุกคนที่อยู่ตรงนี้อาจไม่มีชีวิตรอด แค้คิดโทนี่ก็กลัวจนยกมือขึ้นลูบปากอย่างวุ่นวายใจ จากนั้นจึงรีบเข้ามาขวาง เพื่อหาจังหวะอธิบาย

“พูดให้ละเอียดซี”

ตาคมค่อยๆ ย้ายจากแจ๊คไปหาโทนี่ สายตาที่ชว่นหวาดกลัวกดดัน ให้พรังพรูคำอธิบายออกมา

“เห็นว่าขนของย้ายออกไปเมื่อสองวันก่อนครับ ส่วนร้านดอกไม้ ทำสัญญาด้วยชื่อคนอื่น น่าจะยังไม่ได้ถูกจัดการ แต่ได้รับการยืนยันว่า ร้านดอกไม้ก็ไม่เปิดมาสองวันแล้วครับ”

“ไม่รู้ว่าหายไปโหนนะครับ พวกเราเจอรถจอดอยู่ใกล้ๆ ดาวนัทวนน์ แต่ไม่เจอเขาเลย ไม่ว่าจะไปหาที่โหนก็ไม่เจอ แบบนี้ถ้าไม่หนี จะเรียกว่า

อะไรครับ”

แจ็คที่ใจฝ่อไปสักพักพูดแทรกขึ้นมาอย่างปากแคง เพื่อแสดงออกให้ฟิลิกซ์รู้ถึงความไม่พอใจที่ถูกปลุกไปรับไอแซค แต่กลับต้องออกตามหาทั้งที่อพาร์ทเมนต์ ร้านดอกไม้ และรอบตัวเมืองแซนดีเอโกตั้งแต่เช้ามืด

“แจ็ค อย่าพูดมั่วๆ ตอนนี้อย่างไม่มีอะไรชัดเจน”

“ในเมื่อหายไปโดยไม่บอกกล่าวแบบนี้ จะไม่ใช่หนีไปได้ยังไง”

โทนี่กระแอมกระไอขณะมองแจ็คที่ความรู้สึกซำยยิ่งกว่าฟิลิกซ์ซะอีก สุดท้ายพวกเขาจึงหันมาต่อปากต่อคำกันเอง ฟิลิกซ์เบนสายตาทันทีก่อนหันสติกใส่ปาก

ดูเผินๆ เหมือนฟิลิกซ์กินอาหารกลางวันอย่างปกติ เขานั่งยึดหลังตรง ถือมิดกับล้อมหันเนื้อด้วยท่วงท่าสง่างาม ที่ต่างออกไปคงเป็นบรรยากาศชวนหวาดเสียว ที่ทำให้การหันสติกเหมือนกำลังจับใครสักคนมาหันอยู่บนจานแทน

“หนวกหู หุบปาก”

เมื่อเห็นลูกน้องยังต่อปากต่อคำกันไม่หยุด ฟิลิกซ์จึงวางมิดกับล้อมลงบนโต๊ะ ตอนนี้องค์เขาจึงยอมสงบ ภายในห้องอาหารเงียบสวดในปริบทา ฟิลิกซ์หยิบล้อมกับมิดมาหันสติกกินต่ออีกสองสามคำ ก่อนดันจานไปข้างหน้าเหมือนหมดความอยากอาหารแล้ว โทนี่สังเกตทำให้เจ้านายด้วยความกระสับกระส่าย

“เอายาระงับอาการมา”

เขาสั่งด้วยเสียงหุ้มตุ๋มต่ำ หลังยกแก้วน้ำขึ้นดื่มด้วยท่าทางสง่าผ่าเผย โทนี่กับแจ็คตะลึงจนตาโต ปกติฟิลิกซ์จะหลีกเลี่ยงยาระงับอาการอย่างกับเป็นยาพิษ แต่ครั้งนี้นักลับเรียกหามันก่อน

“หมายถึงยาระงับอาการรัดเธอครับ”

“ฉันไม่ได้บอกเธอ ว่าอาการรัดเริ่มแล้ว”

“บอกแล้วครับ แต่ปกติคุณจะเรียกหาเบต้า...”

“เรียกใคร ฉันบอกแล้วไงว่านอกจากไอแซคแล้ว ฉันไม่อยากมีอะไรกับใครอีก ขึ้นไปเรียกใครมาตอนนี้ อาจกลายเป็นศพเลยก็ได้”

ฟิลิกซ์พูดจาโหดเหี้ยมด้วยใบหน้าเรียบเฉย แต่กลิ่นฟีโรโมนของเขาทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เป็นฟีโรโมนที่เกิดจากอาการรัด แถมยังเกิดเรื่องชวนหัวเสียขึ้นอีก โทนี่ที่เป็นเบต่ายังต้องถอยห่างอย่างช่วยไม่ได้

โทนี่บอกมือบอกลีเจ็ค ลีเจ็คจึงรีบไปหยิบยาระงับอาการรัดมาให้ เมื่อฟิลิกซ์รับยาาก็เคี้ยวโดยไม่ดื่มน้ำ ก่อนเหยียดยืมชั่วคราว

“หายไปไหนหรือ ไม่บอกด้วย?”

เสียงทุ้มต่ำฟังดูอามัถิตจนโทนี่กับลีเจ็คพูดอะไรไม่ออก ฟิลิกซ์เคี้ยวเม็ดยาพลางจ้องมองไปในอากาศ ไม่ได้รอฟังคำตอบจากพวกเขา

“สรุปว่าไอแซคละเมิดสัญญาใช่ไหม?”

จู่ๆ เขาก็โพล่งถาม ทำให้โทนี่ตกใจสะดุ้งโหยง

“ไอแซคตัดสินใจรับผิดชอบอาการรัดฉันแล้ว แต่หายไปโดยไม่บอกกล่าว เท่ากับว่าไอแซคละเมิดสัญญาไม่ใช่หรือ?”

“เอ่อ คือว่า... น่าจะเป็นอย่างนั้นครับ”

“อืม เอาไงดีล่ะ ในเมื่อละเมิดสัญญากันแบบนี้”

ฟิลิกซ์ยืมยวนขณะมองไปข้างหน้า คล้ายกำลังจินตนาการว่าไอแซคอยู่ตรงนี้

“ไอแซค นายจบแล้วจริงๆ”

ท่าทางตื่นเต้นของฟิลิกซ์ที่กลอกตาและหัวเราะนั้นเหมือนคนบ้า ไม่อยากเชื่อว่าการหายตัวไปของไอแซคจะทำให้ร้ายได้ขนาดนี้ โทนี่ลอบถอนหายใจทันที อย่างไรก็ตามผู้ชายคนนี้ก็คือฟิลิกซ์ เฟลิกซ์เซ ผู้มีแต่ชื่อเสียงด้านลบ ต่อให้เป็นหัวหน้า โทนี่ก็ไม่นึกเห็นใจ

“บอสไม่กังวลหรือครับ”

ความคิดของชายคนนี้ต่างจากคนทั่วไป พอมีใครหาย แถมยังละเมิดสัญญา อยากรองต้องโดนฟ้องร้องแน่

“กังวลอะไร”

โทนี่ย้ำถามให้แน่ใจ แต่ฟิลิกซ์กลับไม่หวั่นไหวเลยสักนิด

“ถ้าเจ้านั้นตั้งใจหนีจะทำยังไงครับ”

ลีเจ็คพูดแทรก โทนี่จึงหันมองด้วยสายตาดูดัน แต่ลีเจ็คกลับทำไม่รู้อะไร

และเป็นหน้าหนี โทนี่คิดในใจว่า ไร่ออกจากห้องไปได้จะสั่งสอนให้หลายจำ

“ไอแซคจะหนีไปไหนได้ คงมีฐานะนั่นแหละ”

พอได้ยินคำตอบที่สงบเกินคาด แข็งขาโทนี่แทบอ่อนแรงเพราะคิดว่าต้องเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นแน่ ฟीलิกซ์จ้องมองโทนี่และแจ็ก ก่อนพูดด้วยความเวทนา

“ในเมื่อฉันดูแลเบนจามินอยู่ ไอแซคจะหนีไปไหนได้ คิดว่าเขาจะหนีไปโดยทิ้งเบนจามินไว้เหรอ เป็นไปไม่ได้ ความรักของคนเป็นพ่อจะยกให้ลูกสำคัญกว่าชีวิตของตัวเองอยู่แล้ว ถึงจะหายไปสักพัก แต่เดี๋ยวก็กลับมา ดูแลเบนจามินให้ดีล่ะ”

โทนี่อ้าปากค้างเพราะลืมนึกเรื่องนี้สิที จู่ๆ อีกความคิดหนึ่งก็แวบขึ้นมา เขาก็สายหน้าสลัดมันทิ้งไป

“แบบนี้ยิ่งน่ากังวลไม่ใช่เหรอครับ ถ้าไม่ตั้งใจหนีโดยไม่บอก แบบนั้นก็เหมือนจู่ๆ หายตัวไป อาจเกิดเรื่องอะไรขึ้นก็ได้ เราไม่ต้องทำอะไรหรอกครับ”

เท่าที่เฝ้าดูไอแซค อีกฝ่ายเป็นคนตรงไปตรงมาและมีศีลธรรม ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร ถ้าคนดีแบบนี้หายไปโดยไม่บอกอะไรล่วงหน้า ไม่ได้ตั้งใจหนีหาย ก็อาจเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับเขา

“เรื่องอะไร”

อัลฟาหนุ่มถามกลับเหมือนไม่เข้าใจอะไรเลย โทนี่จึงถอนหายใจเบาๆ พลังนึกถึงรูปปาปารัสซี่ที่ถ่ายฟीलิกซ์ตอนขึ้นเรือยอร์ชต์ นั่นเป็นรูปที่เขาได้มาจากสายข่าว ซึ่งเห็นใบหน้าของไอแซคอย่างชัดเจน

“หรือเขาจะถูกลักพาตัวไปเพราะคิดว่าเป็นแฟนบอส...”

เรื่องที่คิดทำให้โทนี่กลัว เขาหนักใจจนพูดไม่จบประโยค ส่วนฟीलิกซ์ที่ได้ยินคำพูดนั้นก็จิบปากด้วยท่าที่เวทนาลูกน้อง

“พวกแกมีตาเอาไว้ประดับหน้าอย่างเดียวหรือไง คิดว่าไอแซคจะยอมให้ใครทำอะไรง่ายๆ เหนอ”

“หา?”

“หือ?”

คำถามนั้นทำให้โทนี่และเจ็คต้องจมน้ำไม่ออก หนุ่มเจ้าของร้านดอกไม้ ไม่ใช่คนที่จะยอมให้ใครทำอะไรง่าย ๆ นั้นเธอ หมายความว่าอย่างไรกัน

“เหลือเชื่อจริง ๆ พวกเขาก็คือเป็นเซแบบนี่ แล้วจะดูแลคนอื่นได้ยังไง”

“หมายถึง...”

“คิดว่าไอแซคเป็นคนธรรมดาเธอ เธอแล้วไม่รู้เลยเธอว่าร่างกายของเขาได้รับการดูแลอย่างดี ร่างกายมีกล้ามเนื้อ ฝ่ามือหยาบกระด้าง แสดงว่าต้องเคยผ่านการต่อสู้มาก่อน เพราะงั้นไม่น่าจะโดนใครทำอะไรง่าย ๆ”

ตึก ตึก ตึก ฟลิคซ์ใช้ปลายนิ้วเคาะโต๊ะอาหารเพื่อระบายความหงุดหงิด สายต่ายังคงมองลูกน้องด้วยความเหลือเชื่อ

ดูออกตรงไหนว่าไอแซคเคยผ่านการต่อสู้มา โทนี่และเจ็คเห็นไอแซคเป็นแค่หนุ่มเจ้าของร้านดอกไม้ธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น

พวกเขา มองเจ้านายที่ไม่เคยใส่ใจคนอื่นด้วยความสงสัย ไม่อยากเชื่อว่าฟลิคซ์จะฉลาดขึ้น ทันใดนั้นคนถูกมองก็ชักสีหน้าแล้วพูดขึ้น

“บนตัวไอแซคมีรอยแผลเป็นเยอะมาก ส่วนใหญ่เป็นรอยมีด ถึงจะเป็นรอยเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ตรงต้นขามีรอยแผลจากกระสุนปืนอยู่รอยหนึ่ง มันเป็นรอยที่ให้ตายพวกเราก็ไม่ได้เห็น แต่อยากให้รู้ว่ามีรอยแบบนี้ด้วย”

“รอยมีดกับรอยกระสุนเธอครับ”

ไอแซคมักใส่เสื้อแขนยาวและกางเกงขายาว ต่อให้อากาศร้อนก็ไม่เคยเห็นใส่เสื้อผ้าโชว์เนื้อหนัง จึงมีแค่ฟลิคซ์ที่เคยถอดรื้อร่างเปลือยเปล่าของไอแซคเท่านั้นที่รู้...

แม้จะเป็นฟลิคซ์ แต่เขาไม่ใช่คนตาถั่วที่แยกขาดแผลอะไรไม่ออก ฉะนั้นคำพูดเขาน่าจะเป็นเรื่องจริง อย่างนั้นไอแซคคือนักสู้ที่ปกปิดตัวตน เพราะคนธรรมดาไม่น่าจะมีรอยมีดกับรอยกระสุนอยู่บนตัวได้ นี่ก็แล้วกันสงสัย

ขณะไล่เรียงความคิดเกี่ยวกับไอแซค ฟลิคซ์ก็พูดติดตลกกับโทนี่ที่กำลังสับสน

“จำเรื่องที่บอดีการ์ดเบนจามินถูกไอแซคยึดมีดสั้นได้ไหม นายคิดว่าเขาทำไปมั่ว ๆ เธอ ไม่ใช่เลย เพราะเขามีความสามารถมากกว่า เลยยึดไปได้ง่าย ๆ”

โทนี่กลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ ยิ่งฟังยิ่งไม่อยากจะเชื่อ แจ็คก็ไม่ต่างจากโทนี่ แกรมยังหลุดพึมพำออกมาว่า “เป็นไปได้ไม่ได้”

พวกเขาารู้เรื่องที่ยบอดีตการตถูกไอแซคยึดมิดลิ้น แต่ก็มั่นใจว่าอดีตการ์ดที่ดูแลเบนจามินผ่านการคัดเลือกมาเป็นอย่างดี มีแต่คนฝีมือดีที่สุด

นอกจากจะอึ้งที่ยบอดีตคนนั้นโดนยึดอาวุธไปง่าย ๆ ยังมีสิ่งที่น่าตกใจกว่าคือ ฟิสิกซ์ยอมปล่อยคนที่ทำงานพลาดไป ตอนนั้นเขาคิดว่าคงเป็นเพราะฟิสิกซ์กำลังอารมณ์ดี ไม่คิดว่ามีเรื่องแบบนี้แอบแฝงอยู่ด้วย ตอนนั้นจึงตกใจมาก

“แล้วบอสคิดว่าตัวตนของไอแซคคือใครหรือครับ จะเป็นแค่คนที่รู้จักศิลปะการต่อสู้ หรือแฝงตัวเข้ามาเพื่อเรื่องอื่น”

ครั้งแรกที่พวกเขาไปร้านดอกไม้ของไอแซคโดยบังเอิญตอนกลางดึก สายตาของไอแซคเหมือนจำฟิสิกซ์ได้ มันชัดเจนจนน่าตกใจแม้จะเกิดขึ้นและหายไปทันที แกรมไอแซคคงจะพะวักพะวนที่เจอฟิสิกซ์ด้วย

ตอนนั้นโทนี่สงสัยว่าอีกฝ่ายจะเป็นสายลับที่เข้ามาล้วงข้อมูลหรือไม่ แต่พอบอกว่ารู้จักฟิสิกซ์เหมือนที่คนทั่วไปรู้จักก็เลือกที่จะเชื่อ รู้สึกเหมือนโดนความธรรมดาของไอแซคบังตาไปแล้ว

“อาจจะเป็นตำรวจ หรือไม่ก็เอฟบีไอ”

ฟิสิกซ์ตอบหลังจกอยู่ในความคิดพักใหญ่ โทนี่ยิ่งตะลึงในคำตอบ คิดดูแล้วบางทีฟิสิกซ์อาจเป็นคนเหลี่ยมจัดที่สุด ทั้งที่รู้ว่าไอแซคไม่ใช่คนธรรมดา กลับทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นและมีอะไรกับเขา รู้ว่าเจ้านายมีจิตใจไม่ซื่อ แต่ต้องทำเหมือนคนหูหนวกตาบอดด้วยหรือไง

“จะถึงขั้นนั้นเลยหรือครับ”

“เท่าที่เห็นก็เป็นแบบนี้ไม่ใช่หรือ ในเมื่อร่างกายมีขนาดแผลขนาดนั้น คงไม่มีทางเป็นแค่ลูกแกะน้อยไปได้หรอก”

แจ๊คอุทาน “โห” ออกมา เป็นคำอุทานชื่นชมความฉลาดเฉลียวของฟิสิกซ์ที่นาน ๆ จะได้เห็นสักที เช่นเดียวกับโทนี่ แค่แสดงออกต่างกันเท่านั้น

โดยปกติ ฟิสิกซ์จะเป็นคนรู้สึกข้างหน้าอึดอัดถึงขนาดทำให้คนรอบข้าง

อยากตีกองตัวเองเลยทีเดียวนะ แต่ถ้าเป็นเรื่องที่เขาจะได้ประโยชน์ ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องงานหรือเรื่องส่วนตัว ประสาทจะทำงานหนักไปไม่ต่างจากสัตว์ป่า ซึ่ง ทุกคนรู้ดี

เพราะเหตุผลนี้เขาจึงพุ่มพุกธุรกิจค้าอาวุธที่ไม่ราบรื่นมาได้ขนาดนี้ เวลา มองเห็นสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตัวเอง ฟีลิกซ์จะรีบคว้ามาก่อนใคร พอรู้สึกว่ามี อันตราย จะรีบพาตัวเองออกมาเหมือนมีผีบอก แต่กับคนอื่น เพราะเขา ไม่เคยสนใจใคร การรับรู้ความรู้สึกที่มีต่อคนอื่นจึงเชื่องช้า แต่ดูท่าจะไม่ใช่ กับไอแซค

พุดง่าย ๆ คือเขาสงวนใจแต่คนและงานที่จำเป็นต่อตนเองเท่านั้น อาจ พังดูหยิ่งผยองไปหน่อย แต่นี่แหละคือฟีลิกซ์ คนที่ทำให้โทนี่พุดไม่ออก อยู่บ่อย ๆ

“บอสสุดท้ายออกไปเลยครับ ผมไม่เคยรู้ว่าบอสมองไอ้เจ้านั้นทะลุปรุโปร่ง ขนาดนั้น แล้วทำไมถึงทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ล่ะครับ”

เมื่อได้เห็นความเฉลียวฉลาดของฟีลิกซ์ แจ็คก็ทิ้งและรีบถอย กลับ ถูกเจ้านายมองด้วยสายตามืดมัว

“เพราะอยากเอาไอแซคไปซ่อนไว้ไง”

“หา...”

ขณะที่แจ็คกำลังอึ้ง ฟีลิกซ์ก็หยิบมิดหันสติกที่วางอยู่บนโต๊ะเขี่ยใส่ มีดลอยเหี่ยดข้างลำคอของแจ็คไปปักอยู่บนประตูด้านหลัง

ทุกสิ่งเกิดขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัว ทั้งโทนี่และแจ็คพากันตาโตและตัว แข็งทื่อ แจ็คไม่กล้าหันไปดู จึงไม่เห็นว่ามีดหันสติกที่ปักอยู่ด้านหลังสิ้นเบา ๆ

“บะ...บอส...”

แจ็คพุดตะกุกตะกักด้วยใบหน้าซีดเผือด

“นี่ ไปเรียกเขาว่าไอ้นั่น ไอ้นี่ ไอแซคเป็นเพื่อนแกลหรือไง”

“มะ...ไม่ใช่ครับ”

“หรือเป็นลูกน้องแก”

“ไม่ใช่ครับ”

“อายุก็น้อยกว่าไอแซคคงจะกล้าดี ต่อไประวังปากด้วย เวลาเรียก

ไอแซคต้องมีคำว่า ‘มิสเตอร์’ เวลาตอบต้องปิดท้ายว่า ‘เซอร์ ตลอด’

“มะ...มิสเตอร์หรือครับ”

“ถ้าไอแซคบอกว่าเขาไม่พอใจแกเมื่อไหร่ แกจะถูกไล่ออกทันที จำไว้ด้วย!”

ฟิลิซซ์ถลึงตาใส่พร้อมแผ่รังสีอำมหิตออกมา แจ็คพยักหน้ารับหงึก ๆ ไม่กล้าพูดอะไรอีก

“ไปเถอะ ผাগบอกโนอาห์ให้ทำงานเร็ว ๆ ด้วย”

ฟิลิซซ์ระบายความโกรธเสริ่กก็นั่งลงที่โต๊ะอาหาร ก่อนสั่งคนรับใช้ให้เก็บสติกเย็นชืดออกไปและเอาอาหารอย่างอื่นมาแทน หลังโทนียื่นมือเงียบ ๆ ครู่หนึ่งก็ก้าวเท้าเดินออกมา โดยไม่ลืมดึงแจ็คที่ยืนนั่งเป็นหุ่นไปด้วยตั้ง! พอประตูปิดลงจึงหายใจได้คล่องปอด โทนีสูดลมหายใจยาวแล้วยกมือตีหลังแจ็คแรง ๆ

“โอ๊ย! ตีทำไม!”

แจ็คหันมองและตะโกนถาม

“แกนี่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ทำอะไรเอาแต่พอดีจะได้ไหม”

“ผมเป็นกอลองประจำหมู่บ้านหรือไง ใคร ๆ ถึงได้พากันมาตีระบายอารมณ์!”

แจ็คทำปากย่น โทนีทำท่าจะตีอีกรอบ แต่เห็นแจ็คสะดุ้งจนไหล่ไหวเลยลดมือมาทูปหน้าอกตัวเองแทน

แค่บอสเร่มีร์ตก็อ่อนไหวจะแย่ ไอแซคยังหายตัวไปอีก โทนีรู้ว่าสิ่งที่ทำให้ฟิลิซซ์อดทนแทนที่จะอาละวาดคือ ‘ไอแซคละเมิดสัญญา’ สิ่งนี้ทำให้เจ้านายพวกเขาตื่นเต้นที่สุด ถ้าไม่มีเรื่องนี้ฟิลิซซ์ไม่มีทางสงบนิ่งแน่นอน แต่ตอนนี้ไฟลับที่ชื่อว่า ‘การละเมิดสัญญา’ ถูกหยิบมาใช้แล้ว ต่อไปพวกเขาคงไม่โชคดีแบบนี้อีก

แม้แจ็คจะไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราว อย่างน้อยๆ ก็ควรรู้ว่าโชคดีแค่ไหนแล้วที่ไม่โดนเมิดปากหัว ทว่าแจ็คกลับไม่มีที่ทำเฉลียวใจแถมยังบ่นกระปอดกระแปด โทนีจึงอึดอัดมาก

“เซ่อฟังที่บอสบอกด้วยละ เกิดแกไปทำอะไรผิดพลาดกับไอแซค จะมี

แต่แกที่จับตัว”

“อะไรอีกพี่”

แทนที่จะตอบรับ กลับยังไม่เข้าใจว่าอะไรเป็นอะไร โทนี่ส่ายหัว เขา
ลากแจ๊คให้เดินต่อพร้อมคิดในใจ *เจ้านี่คือสุดยอดของคนซื่อป้อเลย*

“ช่างเถอะ แค่ว่าเอาไว้ก็พอ”

“ทำไมล่ะ ยังไงเหอ”

โทนี่ชี้เกี่ยจอธิบาย แต่แจ๊คก็เดินตามมาถามไม่หยุด สุดท้ายโทนี่
จึงหันมองและพูดว่า

“จะอะไรอีกล่ะ ไอแซคไม่ใช่หุ่นยนต์แบบคืนเดียวทั้งไง แต่เป็นคนทีบอส
บอกว่ากำลังคบหาอยู่ แล้วแกดันไปเรียกเขาว่า ‘ไอ้นี่ ไอ้นั้น’ ใครจะอารมณ์ดี
อยู่ได้ ถ้าเป็นฉันคงเอาไม้ตบคอกไปแล้ว ไอ้คนสมมงซ้า”

“อะไรนะ คบหากันเหอ บอสพูดเหอพี่ คบกับฟลอริสตั้นั้นนะ
เป็นไปไม่ได้!”

ใบหน้าของแจ๊คซีดยิ่งกว่าตอนมีดบินเฉียดล้าคอ แถมยังร้องเสียงหลง
โทนี่ไม่สนใจและเดินตรงไปโดยไม่หันมองอีก เขามุ่งหน้าไปยังชั้นใต้ดินเพื่อ
ดูการทำงานของโนอาห์

*คนพวกนั้นได้รับการฝึกมาอย่างดี ต้องเป็นทหารรับจ้างแน่ แต่ไม่เชี่ยวชาญ
เฉพาะทาง เหมือนเป็นแค่ลูกสมุนของแก๊งหรือกลุ่มมาเฟียที่ต่อสู้เก่งและ
ใช้อาวุธคล่อง เห็นว่าอยู่ใต้บัญชาของคอลเลยค้นตัวดู แต่ไม่เจออะไรเลย*

ไอแซคเดินวนในห้องด้วยท่าที่ปกติ ทั้งที่ถูกรุบตีจนไม่ได้หลับได้นอน
มาสองวัน สายตาของเขาพร่ามัวมองอะไรไม่ชัด ไม่ใช่เพราะไม่ได้พักผ่อน
แต่เพราะถูกรุบตีรุนแรงจนอาการไม่สู้ดี

เขาหายใจถี่เร็ว ลองหันคอซ้ายขวาก็ได้ยินเสียงกระดุกกลั่น ปากของเขา
แตกยับเยิน ทุกครั้งที่ถ่มน้ำลายจะมีเลือดปนออกมาด้วย ริมฝีปากปริแตก
และมีเลือดแห้งกรังติดอยู่ เปลือกตาข้างหนึ่งบวมปิดจนมองไม่เห็น

Dear Benjamin 2

ข้อมือที่ถูกมัดไว้นานทั้งปวดทั้งชา หน้าแข็ง ต้นขา และหน้าท้องมีรอยช้ำเต็มไปหมด ทุกครั้งที่ขยับจะเจ็บแปลบไปทั่ว โชคดีที่ไม่มีส่วนไหนหัก แม้เจ็บตัวขนาดนี้สีหน้าของไอแซคยังราบเรียบเหมือนปกติ ถ้าไม่มองหน้าคงไม่มีใครสังเกตเห็นว่าเขาบาดเจ็บ

ไอแซคยกหลังมือขึ้นเช็ดเลือดที่ริมฝีปาก เขาขยับขาหนักอึ้งพลางลดสายตามองพื้นที่เต็มไปด้วยเลือด เห็นชายสามคนนอนหมดสติในสภาพสะบักสะบอมจนจำหน้าไม่ได้ ข้าวของถูกทำลายทั้งหมด พวกเขาคือกลุ่มคนที่ลักพาตัวไอแซคมาทำร้ายและคอยเฝ้าไม่ให้เขาหนีไปได้

สายตาดำของเขาจ้องมองคนบนพื้นครู่หนึ่ง ก่อนเดินตรงไปที่ประตูตู้คอนเทนเนอร์อย่างไม่ลังเล เขาถูกลากมาซึ่งได้สองวันแล้ว จึงอยากออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

โชคดีที่คอลยังไม่ปลิกตัวมาที่นี่ไม่ได้และส่งไอ้พวกไร้น้ำยามาคุมแทน แต่เชื่อว่าไอแซคจะมีเวลาให้อื่อระเหย หลังถูกขังที่โกดังรกร้างสองวัน คนพวกนี้ก็พยายามที่

เขาถูกย้ายจากโกดังขึ้นรถคอนเทนเนอร์ พอเข้าไปได้ ก็ถูกใส่กุญแจมียึดกับเก้าอี้อีกครั้ง ท่าทางคงคิดว่าถูกล็อกแบบนี้เขาจะหนีไปไหนไม่ได้แล้ว จึงไม่มัดตัวและหาเหมือนตอนอยู่ที่โกดัง ซึ่งถือว่าโชคดีมาก

ภายในตู้คอนเทนเนอร์มีทีวีและกล่องวงจรปิดติดอยู่ สถานการณ์ที่นี่ถูกส่งให้คอลเห็นแบบเรียลไทม์ เพื่อให้คอลสามารถดูได้ตลอดเวลาและน่าจะโต้ตอบผ่านลำโพงได้ด้วย

ขณะที่พยายามสำรวจรอบๆ รถคอนเทนเนอร์ก็เริ่มเคลื่อนตัว ในเมื่อคอลมาจัดการเองไม่ได้เลยต้องพาเขาไปด้วยวิธีนี้ ไอแซคจึงไม่มีเวลาแล้ว รู้ดีว่าถ้าเจอคอลเมื่อไร สถานการณ์จะแย่แกว่านี้

ไอแซคหลับตาแล้วคิดหาวิธีเอาตัวรอด ก่อนกำหมัดที่ถูกตรึงกับเก้าอี้และเกร็งขา เขาลืมตาขึ้นเหมือนตัดสินใจได้แล้ว ดวงตาอำมหิตที่ก่อนหน้านี้ไม่แสดงให้เห็นจ้องมองชายคนหนึ่งที่นั่งปวดแสบเปิดกินอยู่ฝั่งตรงข้าม

ใช้เวลาไม่นานสถานการณ์ก็จบลง ตึก! ไอแซคใช้เท้าจัดการคนที่นอนแผ่หลาบนพื้น ก่อนก้าวเดินไป หลังจากคนขับเห็นสถานการณ์ผ่านกล้องจึงจอดรถไว้ข้างถนน และกระโดดเข้าร่วมการต่อสู้ แต่สุดท้ายก็กลายเป็นหนึ่งในสามคนที่นอนหมดสภาพอยู่บนพื้น

เพราะเหตุนี้การออกจากตู้คอนเทนเนอร์เลยง่ายขึ้น ถ้าตู้คอนเทนเนอร์ยังปิดล็อกอยู่คงลำบากกว่านี้มาก ไอแซคใช้มือเปื้อนเลือดเปิดประตูออกไปทันใดนั้นลำโพงที่อยู่ด้านหลังก็มีเสียงดังขึ้น เขาจึงหันกลับไปมอง

“เคย์!”

เสียงเรียกชื่อนั้นฟังดูร้อนรนเป็นพิเศษ จอมอนิเตอร์ที่เคยมืดก็ปรากฏใบหน้าที่ของชายคนหนึ่งขึ้นมา เขาคือคนที่สั่งจับไอแซคมาข่มขู่และกักขังแถมยังสั่งให้พาตัวไปหาด้วย คอลนั้นเอง

“จะไปไหน! ฉันบอกแล้วไงว่าตอนนี้แกลหนีไปไหนไม่รอดหรอก! ฉันอนุญาตให้แกลกลับมาหาฉันได้อย่างเดียว!”

พอได้ยินเสียงตะโกนเหมือนคนบ้า ไอแซคจึงเดินไปที่จอมอนิเตอร์โดยมีคอลจ้องมองเขาด้วยสีหน้าตึงเครียด

“ฉันตรวจสอบสถานะของแกหมดแล้ว ถึงหนีไป ฉันก็ตามจับแกลได้อยู่ดี ไม่ว่าแกจะทำอะไรก็หนีฉันไม่พ้นหรอก เพราะฉัน...เคย์!”

ไอแซคกระซากลำโพงทำให้เสียงขาดหาย จากนั้นก็เขวี้ยงลำโพงที่เชื่อมกับจอมอนิเตอร์ทิ้ง ไม่ว่าคอลจะพูดอะไรเขาก็ไม่ได้ยินทั้งนั้น แต่พออ่านรูปปากได้ว่ากำลังพูดอะไรอยู่

‘แกจะต้องเสียใจ’

ไอแซคมองอีกฝ่ายอย่างแค้นเคือง ก่อนยกเท้าขึ้นถีบจอมอนิเตอร์จนร่วงลงพื้นโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง เขาอยากถีบตั้งแต่ตอนเห็นหน้าคอลครั้งแรกแล้ว ถึงจะได้ทำเอาตอนนี้ แต่ก็รู้สึกสบายใจที่ทำสำเร็จ

โครม! จอมอนิเตอร์ตกลงพื้นเสียงดังลั่น แต่ยังเห็นใบหน้าที่ของคณคนนั้นเป็นภาพล้นๆ ไอแซคมองแล้วยกเท้าขึ้นอีกครั้ง

กร็อบ! กล้องที่ติดอยู่บนหน้าจอแตกกระจาย เขาระหีบต่อสองสามครั้งจนมันแตกเป็นเสี่ยงๆ และไม่มีภาพอะไรปรากฏขึ้นมาอีก

Dear Benjamin 2

เขาชะงักงันแล้วก็มองเศษหน้าจอดีวี่ไบหน้าเย็นชา จากนั้นก็หันหลังเดินออกไป ตอนนี้ไม่มีเสียงใครเรียกเขาอีกแล้ว ไอแซคเดินลงจากรถคอนเทนเนอร์ที่จอดอยู่ริมถนนทางหลวงช้า ๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เมืองแซนดีเอโกตอนเช้ามีแดดยังคงเจิบสงบ เมื่อผ่านเวลาเลิกงานของออฟฟิศที่รวมกันอยู่ในตึกสูงแล้ว ที่นี่จะเจิบเหงาจนกว่าจะถึงเวลาเข้างานอีกครั้งในวันรุ่งขึ้น ตอนนี้ทั้งเมืองจึงเหมือนกำลังหลับใหล

ไอแซคที่สภาพร่างกายไม่ค่อยสู้ดีกำลังขับรถไปบนถนนโล่ง เขาจอดรถที่หน้าร้านดอกไม้ของตัวเอง โชคดีที่เวลานี้ไม่ต้องเจอกับรถติดเหมือนช่วงเวลาอื่นจึงมาถึงไว

พอลงจากรถ ไอแซคก็เดินชวนเซออยู่พักหนึ่ง ทำทางของเขาหน้าเวทนามาก เสื้อผ้ารุ่งริ่ง หัวจรดเท้าเต็มไปด้วยเลือด น่าแปลกใจที่ยังไม่หมดสติแม้เลือดที่เลอะเต็มตัวไม่ใช่เลือดเขาคคนเดียว แต่ถ้าใครเห็นไบหน้าที่ฉีกแตก ริมฝีปากบวมช้ำ หรือรอยแผลตรงขอบตา คงคิดว่าเขาเจ็บหนักแน่ อาจตกใจจนหายใจหลังไปเลยก็ได้

ถึงจะเดินกะเผลกไปบ้าง แต่ไอแซคยังประคองตัวเองไปจนถึงประตูเหล็กหน้าร้านที่เปิดอยู่ เขาล้วงกระเป๋าหยิบกุญแจออกมา ขณะมือสั่น ๆ กำลังไขกุญแจ เหนือก็ไหลลงมาตามขมับ

คงเป็นเพราะความมึนงงของร่างกาย ทำให้ไขกุญแจไม่เข้าล็อกสักที ไอแซคกัดฟันแน่นและลองขยับอีกครั้ง ในที่สุดก็ได้ยินเสียงแกร๊กพร้อมบานประตูที่ถูกปลดล็อก เขาถอนหายใจอย่างโล่งอกและยกประตูเหล็กเลื่อนขึ้นด้านบน ครึนหนน เสียงเลื่อนประตูดังท่ามกลางความเจิบของเช้ามืด แต่ก็ดังไม่นาน

ตอนนั้นเอง ‘กร๊าก’ เสียงเบา ๆ ที่เกือบโดนเสียงประตูเลื่อนกลบก็ดังขึ้นด้านหลัง เป็นเสียงขึ้นกระสุนของปืนสั้น ไอแซครีบยกมือทั้งสองขึ้น ความตื่นตระหนกพลุ่งพล่านอย่างรวดเร็ว

เขาเพิ่งหนีออกมาจากตู้คอนเทนเนอร์ได้แค่สามสี่ชั่วโมงก็ถูกตามตัวเจอแล้วเหรอ แค่อคิดล่ำคอกก็ตีบตัน ฝ่ายนั้นคงรู้จักร้านดอกไม้ของเขาแล้วแต่นี้มันเร็วเกินไป

“ไอแซค นายหายไปไหนมา แล้วสภาพแบบนี้มันอะไรกัน”

เสียงหุ้มต่ำขานขลุ่ยเป็นของคนที่เห็นข้อความคาดหมาย เขาตกใจจนรีบหันหลังมองโดยยังยกมืออยู่ท่าเดิม

ฟลิทซ์ทำหน้าที่บั้งตึงใส่เขา แอมยังคงปีนกล็อก 18C¹ อย่างกับปีนของเล่น พอเห็นว่าเขาแค่ทำเสียงขึ้นกระสุน ไอแซคจึงถอนหายใจ

“เฮ้อ อยากจะทำให้คนอื่นตกใจก็...”

“บอกแล้วไงว่าอย่าทำให้ฉันโมโห หายไปไหนมาถึงได้มีสภาพแบบนี้”

เสียงหุ้มพูดชัดขึ้นขณะที่ไอแซคกำลังตักเตือนอย่างไม่สบอารมณ์ ฟลิทซ์ใช้สายตาดูดันมองเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า รังสีอำมหิตแผ่ซ่านจนเขาหวาดกลัว

“มันเป็นใคร ใครกันที่กล้าทำให้นายตกอยู่ในสภาพแบบนี้”

ฝ่ามือใหญ่ยกมือขึ้นลูบผมของ ไอแซคที่ชุ่มไปด้วยเหงื่อและเลือดพร้อมส่งเสียงคำราม ท่าทางเหมือนพ่อแม่ที่เห็นลูกน้อยเจ็บตัวแล้วถามว่า ‘ใครตีลูก’ ไอแซคจึงยิ้มบาง ๆ อย่างหมดเรี่ยวแรง

“ไม่มีอะไรครับ”

“สภาพขนาดนี้ยังจะบอกว่าไม่มีอะไรอีกเหรอ อยากให้ฉันโมโหตายหรือไง”

ฟลิทซ์พูดด้วยความเดือดดาล ไอแซคกลับเอาแต่มองข้ามไหล่กว้างเพื่อดูสถานการณ์รอบด้านเหมือนไม่คิดจะรับฟัง

ห้องถนนตอนเช้าตรู่ที่มีรถผ่านแค่ไม่กี่คันยังคงเงียบสงบ ร้านต่าง ๆ ยังปิดอยู่ เหมือนฟลิทซ์จะมาจากคนเดียวเพราะไม่เห็นใครเลย แม้แต่โหนกับแจ๊ค

¹ Glock 18C เป็นปืนที่ใช้ในหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานที่มีการอารักขานุคคลสำคัญ สามารถยิงรัวต่อเนื่องได้ถึง 1,200 นัด/นาที ใช้กระสุน 9×19 มม. บรรจุกระสุนได้ตั้งแต่ 10 จนถึง 31 นัด

ที่เคยตามเป็นเงาก็ไม่เห็น

“นี่คุณ ออกมาคนเดียวเหรอครับ”

ไอแซคถามด้วยความตกใจพร้อมเบิกตากว้าง คนถูกถามละสายตาจากการสำรวจบาดแผลของคนตรงหน้าแล้วถามกลับ

“ทำไม ฉันมาคนเดียวไม่ได้เหรอ”

“แต่ว่าคุณ...”

คุณไม่รู้หรือว่ามีคนคอยจับตาดูความเคลื่อนไหวของคุณมากแค่ไหน คำถามที่อยากถามจุกอยู่ในลำคอ ไอแซคยกมือขึ้นลูบปากที่แตกและนึกกลางถอนหายใจ ทันใดนั้นเขาก็นึกอะไรได้ จึงคว้าแขนของฟิลิกซ์และพาเดินเข้าร้าน เขาควรจะต้องสติไว้เสมอ เพราะตอนนี้ไม่มีเวลามาเอ้อระเหยอยู่ข้างถนนแล้ว

“ตกลงมีเรื่องอะไรกันแน่!”

ฟิลิกซ์ที่ถูกลากเข้าร้านถามเสียงดัง แต่ไอแซคกลับยกมือขึ้นปิดปาก เขา พอโดนห้ามพูด ฟิลิกซ์จึงชักสีหน้าใส่

“ผมขอก่อนว่า คุณมาอยู่ที่นี่ในเวลานี้ได้อย่างไร”

ไอแซคถามกลับอย่างเย็นชา แสงไฟหน้ารถที่วิ่งผ่านด้านนอกส่องให้เห็นใบหน้าที่ยบเย็นของคนถามชัดเจนก่อนมีดลงอีกครั้งวนไปวนมา อีกทั้งสีหน้าของไอแซคตอนนี้ดูเย็นชายิ่งกว่าตอนไหนๆ

ฟิลิกซ์นั่งมองโดยไม่พูดอะไรอยู่สักพัก ก่อนถอนหายใจราวกับยอมแพ้

“นายรู้ใช่ไหมว่านายละเมิดสัญญา”

แล้วก็พูดในสิ่งที่น่าเหลือเชื่อออกมา

“หมายความว่าอย่างไรครับ”

“ความจริงเมื่อวานตอนเช้าฉันเริ่มมีอาการรื้อ แต่นายหายไปไหนก็ไม่รู้ ฉันเลยต้องกินยาระงับอาการที่โคตรจะเกลียด”

“...”

“นายตกลงจะรับผิดชอบอาการรื้อให้ฉัน แต่กลับหายไปแบบนี้ ถ้าไม่ใช่การละเมิดสัญญาแล้วมันคืออะไรล่ะ”

ไอแซคนั่งมองอีกฝ่ายที่กำลังหาเรื่องก่อนถอนหายใจยาว สองวันที่เขา

ถูกคอลจับตัวไป กว่าจะออกมาได้ก็ผ่านไปเกือบสามวัน พอออกมาได้ปั๊บ ฟีลิกซ์ก็พูดเรื่องละเมิดสัญญาปั๊บ ตอนแรกคิดว่ารอให้ถึงวันจันทร์ก็จบ แต่ระหว่างนั้นก็กลับเกิดอาการระตชะได้ ปัญหากเกิดขึ้นแบบเหินเหินความคาดหมายจริง ๆ

“คุณเลยรอมผมเหรอครับ มายืนอยู่หน้าร้านที่ปิดในเวลาแบบนี้คนเดียว เพื่อรอมผมเหรอครับ”

ไอแซคกุมหัวที่ปวดหนีบพลางถามพิมพ์่า ฟีลิกซ์กลับยกแขนขึ้น กอดอกและจ้องมองอีกฝ่ายด้วยท่าทางหยิ่งยโส

“ใช่ นายหายไปจะให้ฉันนอนหลับอยู่ได้ยังไง พอนอนพลิกตัวไปมาก็คิดได้ว่า ถ้ามารอที่นี่ นายอาจโผล่มาให้จับก็ได้”

ยิ่งได้ฟังคำตอบที่ตรงไปตรงมายิ่งตะลึงเข้าไปใหญ่ ฟีลิกซ์เหมือนคนไร้ไหวพริบ แต่ลางสังหรณ์กลับแม่นยำอย่างไม่น่าเชื่อ

“แล้วมายืนรอมอยู่คนเดียวแบบนี้ได้ยังไงครับ ถ้าเกิดอะไรขึ้นจะทำยังไง”

“ไอ้โฮ ตัวเองอยู่ในสภาพนั้นยังจะมาห่วงฉันอีกเหรอ ทำให้คนซาบซึ้งเก่งจริง ๆ”

พอเห็นรอยยิ้มยียวน ไอแซคก็ถอนใจอีกครั้ง รู้สึกเหมือนโดนคนใจแคบงอนเข้าอีกแล้ว ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ยอมแล้วว่าเผชิญอะไรมา

เรื่องเล่ามีเยอะ แต่ไม่รู้ว่าจะเริ่มพูดจากตรงไหน จึงได้แต่อ้าอึ้ง ไม่พูดออกไปสักคำ ฟีลิกซ์ยื่นมือไปไล้ริมฝีปากแตกและมีคราบเลือดติดด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง

“ไหนบอกมาสิ ตกลงไปทำอะไรมาถึงอยู่ในสภาพนี้ได้ ใครทำให้ขายเป็นแบบนี้ บอกมา”

เสียงทุ้มต่ำฟังดูจริงจัง เหมือนถ้าได้ยินชื่อใคร เขาจะโทรมสั่งมือปืนไปฆ่าทันที ความหวาดกลัวไล่ขึ้นมาตามแนวสันหลังทำให้ไอแซคหายใจขาดห้วง

นี่คือสิ่งที่เรียกว่า ‘หนีเสือปะจระเข้’ หรือเปล่านะ ไอแซคนึกถึงคำพูดของสติฟที่อธิบายสถานการณ์นี้ได้เป็นอย่างดี

“เรื่องส่วนตัวครับ ไม่ต้องสนใจเหรอ”

“เรื่องส่วนตัวเธอ ไม่ต้องสนใจหรือท้อเธอ นายเห็นฉันเป็นอะไร ถึงได้พูดแบบนี้ออกมา”

เขาพูดด้วยสีหน้าดูตัน ไอแซครีบหลับสายตาและก้าวถอยหลังเหมือน กระต่ายน้อยที่ถูกสัตว์ร้ายกระโจนใส่

ภายในร้านทั้งมืดและเย็นขึ้นเรื่อยๆ แต่เขาไม่สามารถเปิดไฟได้ อาศัย เพียงแสงไฟจากริมถนนด้านนอกสาดส่องเข้ามา

“ฟลิทซ์...”

ไอแซคขยับริมฝีปากที่แห้งกร้าน เขาควรพูดอะไรสักอย่างเพื่อให้ อีกฝ่ายสงบลง จะเป็นคำแก้ตัวอะไรก็ได้ ทว่ากลับพูดไม่ออกสักที

ทันใดนั้นเสียงเบรกรถดังเอี้ยดกึกดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ ไอแซค พลันได้สติ เขามองผ่านประตูกระจกออกไปด้วยสายตาดูตัน เห็นรถเอสยูวี ที่เปิดไฟหน้าสว่างจ้าเคลื่อนเข้าหาท้ายรถเขาอย่างรวดเร็ว

แม้จะเบรกรถจนเกิดเสียงดังแต่ความเร็วไม่ลดลงเลย รถของไอแซค ที่จอดอยู่หน้าร้านจึงถูกชนเข้าอย่างจัง

ตูม! เสียงรถปะทะกันดังลั่น กันชนรถหลุดกระเด็นกระดอน ส่งผล ให้รถของไอแซคพุ่งไปด้านหน้า แล้วรถเอสยูวีก็เข้ามาจอดแทนที่

“เฮ้ย ไอ้บ้าตัวไหนเนี่ย ถ้าเมาเหล้าก็ใช้บริการคนขับรถแทนสิวะ...”

ฟลิทซ์โมโหเลยจะเดินไปที่หน้าร้าน แต่ไอแซครีบคว้าแขนไว้ก่อน พาวิ่งไปที่หลังเคาน์เตอร์

“อะไรกัน!”

“นั่ง แล้วก้มหัวลงไปครับ!”

ไอแซคกดหัวฟลิทซ์และทรุดตัวนั่งลงหลังเคาน์เตอร์ เป็นจังหวะ เดียวกับเสียง บัง! บัง! บัง! ดังขึ้น ตามมาด้วยเสียงประตูกระจกและ หน้าต่างแตกกระจาย คนพวกนี้เคลื่อนไหวเร็วกว่าที่คิดจนน่าเหลือเชื่อ

ท่าทางจะตั้งใจถล่มร้านให้ราบคาบ แทนที่จะใช้แค่ปืนสั้น กลับใช้ ปืนไรเฟิลซึ่งเป็นปืนอัตโนมัติยิงเข้ามารัวๆ ทำให้กระจกแตกกระจายทั่วทิศทาง ถังน้ำ ดอกไม้ กระจ่างต้นไม้ ทุกอย่างได้รับความเสียหายหมด

“ไอ้เวรนั่นเป็นใครวะ!”

ฟิลิซซ์ตกใจจึงถามเสียงดังก่อนสบถคำหยาบคาย จากนั้นก็หยิบปืนกลล็อกที่เห็นบริเวณด้านหลังขึ้นมายิงสวนกลับไป แม้จะเป็นปืนพก แต่ปืนกลล็อก 18C สามารถยิงต่อเนื่องได้ ทั้งยังมีประกายไฟพร้อมเสียงที่ดังจนสับสนแก้วหู

ขณะที่ฟิลิซซ์ยิงปืนตอบโต้ ไอแซคก็คลานไปยังพื้นที่ว่างกระถางต้นไม้ อัลฟาหนุ่มหันมาตะโกนถามว่า “ทำอะไร” แต่ไอแซคไม่ได้ยิน

เสียงปืนดังไม่ขาดสายจนเหมือนอยู่กลางสนามรบ ยิ่งเสียงดังเท่าไร สีหน้าของไอแซคก็ยิ่งตูดันมากเท่านั้น

เขาคลานลึกเข้าไปในสุดของร้านแล้วหยิบบางอย่างออกมา สิ่งที่ถูกซ่อนในช่องว่างระหว่างกระถางขนาดใหญ่กับกระถางพลาสติกคืออาวุธมากมาย ซึ่งไม่ได้มีแค่ในกระถางเดียว แต่กระถางขนาดใหญ่เกือบทั้งหมดมีอาวุธซุกซ่อนอยู่ แถมยังมีกระเป๋าสีอาวุธด้วย

ไอแซคหยิบปืนพก มีดสั้น และตลับกระสุนใส่ในกระเป๋ากางเกงอย่างละอัน ที่เหลือถูกยัดใส่กระเป๋าค้นจากนั้นก็หันไปเปิดกระเป๋ายาวใหญ่สุด ปืนกลติดอุปกรณ์เก็บเสียงที่อยู่ในนั้นจึงเผยโฉมออกมา

“โห มี MP5SD² อยู่ด้วยหรอ”

ฟิลิซซ์คอยยิงคุ้มกันให้ไอแซคได้เคลื่อนไหวไปเรื่อย ๆ เมื่อเห็นปืนกลในกระเป๋าก็อดถามไม่ได้ ทว่าไอแซคไม่แม้แต่จะหันมามองเขา เพราะต้องรีบจัดการอาวุธตรงหน้าก่อน

เขาหยิบปืนกลออกมาบรรจุกระสุน ก่อนยกปืนขึ้นและหรีตาเล็ง เสียงแก๊วชวนเสียวสันหลังดังขึ้น แล้วทุกอย่างก็เกิดขึ้นในช่วงพริบตา แคมยังไม่มีอะไรผิดพลาดแม้แต่หนึ่งนิดเดียว

นัยน์ตาสีปรัสเซียนบลูมองไอแซคจัดการอาวุธอย่างคล่องแคล่วเหมือนเป็นอวัยวะหนึ่งในร่างกาย จากนั้นปืนเบเรตตาก็ลอยมาตรงหน้าพร้อมเสียงตะโกน “ช่วยยิงคุ้มกันหน่อยนะครับ” ฟิลิซซ์รีบรับไว้ พลังครุ่นคิดว่าไอแซคสู้ได้อย่างไรว่ากระสุนปืนกลล็อกของเขาหมด

² Maschinenpistole 5 ปืนกลมือขนาด 9 มม. ที่ติดตั้งอุปกรณ์เก็บเสียง

ฟิลิกซ์รีบดึงเข็มนิรภัยออกและจับปืนสองมือ ขณะเดียวกันก็เห็นปืนกล MP5SD ที่ไอแซคถือมีประกายไฟออกมา เพราะมีอุปกรณ์เก็บเสียง จึงไม่ค่อยดังนัก ได้ยินแต่เสียงดังจากข้างนอกมากกว่า

เป็นเสียงร้องของพวกที่ยิงปืนใส่ร้านโดยไม่ยอมลงจากรถ ซึ่งตอนนี้โดนกระสุนของไอแซคยิงทะลุแขนและขา ฝีมือการยิงปืนของเขาแม่นยำจนน่ากลัว สายตาที่มองเป้าหมายดูดันกว่าครึ่งไหน แถมมือไม่สั่นไหวเลยสักนิด

ตอนไอแซคเห็นคนพวกนั้นล้มลงโดยที่เลือดเนื้อกระจายกระจายดูสงบนิ่งมาก ไร้ความหวาดกลัวใดๆ ฟิลิกซ์เคยบ่นว่าปู่ของเขาฆ่าคนตายอย่างกับแมลงวัน แต่ตอนนี้รู้สึกเหมือนปูกลายเป็นคนธรรมดาไปเลย

ฝีมือการยิงปืนของไอแซคเหมือนเครื่องจักรที่ล็อกเป้ายิงไว้แล้ว ขนาดได้ยินเสียงกริรร้องจากตรงโน้นตรงนี้ ก็ยังไม่ขยับเลยสักนิด มีแค่ใบหน้าที่หันไปมาเพื่อเล็งเป้า แม้แต่ท่าทางเหน้อยล้าก็ไม่มีให้เห็น

ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ฟิลิกซ์ยิงปืนมานับครั้งไม่ถ้วน เคยเห็นคนยิงปืนอยู่ข้างๆ หลายต่อหลายครั้ง แต่ไม่เคยเห็นคนเหนียวไกปืนด้วยสีหน้าเรียบเฉยเหมือนสวมหน้ากากมาก่อน ถ้าตะโกนออกมาด้วยความโกรธ น่าจะเหมือนคนปกติมากกว่า

ฟิลิกซ์กำปืนเบเรตตาที่รับมา คิดว่าเขาคงไม่จำเป็นต้องยิงคุ้มกันตามคำขอเลยด้วยซ้ำ ไอแซคยิงถล่มรถเอสยูวีคันนั้นจนพรุณ และถล่มพวกคนร้ายนิรนามจนย่อยยับแล้ว

พอไม่มีการยิงตอบกลับมา บรรยากาศพลันเงียบสงบ ไอแซคละสายตาออกจากปืน MP5SD ก่อนลุกขึ้นด้วยท่าที่ระแวดระวัง ถ้ามีความเคลื่อนไหวเกิดขึ้นเขาก็พร้อมเหนียวไกทันที

เขาสะพายกระเป๋าสื่ออาวุธ ก่อนค่อยๆ ก้าวเดินไปคว้าแขนฟิลิกซ์ที่ยังนั่งอยู่กับที่

“ไม่มีเวลาแล้ว วิงครับ”

ไอแซคเหยียบเศษแก้วที่แตกกระจายและดึงฟิลิกซ์วิ่งออกจากร้านไปอย่างรวดเร็ว สถานการณ์ภายในรถที่โดนยิงจนพรุณคงดูแย่มาก ไม่ได้ยิน

แม้แต่เสียงร้องล็กแอะ นั้นหมายความว่าไม่มีใครเหลือรอดเลย

และแล้วเสียงไซเรนก็ดังขึ้นบนถนนที่เงียบสงบ ในเมื่อมีเสียงปิ่นดังสนั่นกลางเมือง ถ้าตำรวจไม่มาคงแปลก ไอแซคมองรถตัวเองที่ยุบเหลือครึ่งเดียวเพราะโดนรถคนนั้นชน ก่อนหันไปมองฟิลิกซ์

“จอตรถไว้ที่ไหนครับ”

ฟิลิกซ์ตอบกลับมาว่า “ทางนี้” แล้วพาไอแซควิ่งผ่านรถที่ยุบครึ่งคันอีกไม่กี่เมตรก็เจอรถสีด่าจอดอยู่ ไม่ต้องถามก็รู้ได้ว่าเป็นรถของฟิลิกซ์ เพราะแถวนี้และเวลานี้คงไม่มีรถหฺรของใครแล้ว

“เดี๋ยวผมขับเอง”

พอเจอรถ ไอแซคก็วิ่งไปฝั่งคนขับ

“เดี๋ยวก่อน!”

“ตอนนี้ฟังผมก่อนนะครับ”

แค่เจ้าของรถถือกุญแจยื่นอยู่ใกล้ ๆ รถก็สามารถปลดล็อกได้ทันที ฟิลิกซ์เหมือนจะป่นแต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร ไอแซคก็รีบเปิดประตูขึ้นซะก่อน เมื่อไอแซคนั่งที่เบาะคนขับแล้ว เขาก็ต้องนั่งเบาะข้างคนขับอย่างเลี่ยงไม่ได้ พอแสดงท่าทางไม่พอใจ ไอแซคกลับทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นแล้วสตาร์ทรถทันที

เสียงเครื่องยนต์ดังขึ้นโดยไม่จำเป็นต้องเสียบกุญแจให้เสียเวลา แสงไฟต่าง ๆ ถูกเปิดอัตโนมัติ แต่ไอแซคปิดทั้งหมดก่อนเหยียบคันเร่ง ฟิลิกซ์ที่ยังไม่ได้คาดเข็มขัดนิรภัยหงายหลังเมื่อรถออกตัว

ไอแซคขับรถออกจากกลางเมืองที่กลับมาสงบอีกครั้ง ขณะที่ทุกคนกำลังหลับไหลในช่วงเวลาพักผ่อน เขามีตัวนี้ของพวกเขาเขาก็ผ่านไปด้วยความวุ่นวายและอันตรายอย่างคาดไม่ถึง

รถยนต์จอดที่หน้าบ้านพักส่วนตัวของฟิลิกซ์ พร้อมกับเสียงเบรกดังเอี้ยด! เขาเคยมาที่นี่ครั้งหนึ่งตอนฟิลิกซ์ลักพาตัวเบนจามินด้วยความไม่รู้เรื่องราว

ครั้งนี้ไอแซคจึงเดินทางมาถูกโดยไม่ต้องเปิดเครื่องนำทาง

ก่อนมาถึงที่นี่ ฟีลิกซ์นั่งเฝ้ามองดูการขับรถแสนหวัดเจ็วของไอแซคตลอดทาง พอรถจอดอย่างปลอดภัยเขาก็ถอนหายใจสั้น ๆ ด้วยความเหนื่อยล้าพลางหันไปมองไอแซค

ใต้เงามืดภายในรถ ใบหน้าของไอแซคดูน่าเวทนาเหมือนเดิม ดวงตาและริมฝีปากของเขาบวมแตก หน้าผากมีรอยเลือดแห้งกรัง เมื่อแสงไฟสีเหลืองจากด้านนอกส่องเข้ามาจึงเห็นรอยข้ำชัดเจนขึ้น

“ไม่คิดว่าจะโดนหนักถึงขนาดนี้...”

นัยน์ตาสีปรัสเซียนบลูมองใบหน้าที่ยับเยิน ไอแซคที่ยังจับพวงมาลัยรถอยู่กลับไม่เล่าอะไรให้ฟัง เขาจึงถอนหายใจอย่างหนักอก

“ไอ้พวกนั้นคือใคร ถึงได้ทำให้นายอยู่ในสภาพนี้ได้”

“...”

“แล้วนายทำอะไรมา เคยอยู่หน่วย SWAT³ มาก่อนหรือไง ฝีมือการใช้อาวุธถึงได้เก่งกว่าฝีมือการจัดดอกไม้ล่ะ”

นี่เป็นคำถามตรงไปตรงมาที่ไอแซคไม่มีทำที่สนใจสักนิด สีหน้าของเขายังเรียบเฉย แม้จะดูผ่อนคลายกว่าตอนยิงปืนใส่คนพวกนั้น แต่ยังไร้ความรู้สึกเหมือนเดิม

ตาคมจ้องมองอย่างไม่ยอมแพ้ ในท้ายที่สุดไอแซคจึงต้องหันกลับมา

“เอาไว้ผมจะบอกนะครับ”

เสียงเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้าบอกให้รู้ชัดเจนว่า นอกจากมีบาดแผลแตกยับเยิน ใต้ตาโหล แก้มบอบช้ำแล้ว เขายังไม่ได้กินไม่ได้นอนด้วย

ฟีลิกซ์ถอนหายใจยาวเพราะไม่ถูกใจคำตอบ อยากซักไซ้ต่อให้หายคาใจ แต่สภาพไอแซคตอนนี้ต้องรับการรักษาและพักผ่อนโดยด่วน

“โอเค ฉันจะไม่ถามว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ลงไปก่อน รีบทำแผลก่อนเถอะ”
แก๊กรีก ฟีลิกซ์เปิดประตูฝั่งข้างคนขับ

“ไม่ครับ ผมมาส่งคุณแล้วจะไป ขอโทษนะครับแต่ผมขอขอยืมรถคันนี้

³ SWAT (Special Weapons and Tactics) หน่วยอาวุธและยุทธวิธีพิเศษ

หน่อย วางกุญแจแล้วเชิญลงไปได้เลยครับ”

ไอแซคพูดอย่างเรียบเฉย ฟีลิกซ์ที่เปิดประตูค้างไว้หันกลับมามองด้วยความตะลึง นอกจากอั้งที่ก่ล้าปล้นรถเขา ยังอั้งที่ก่ล้าไปต่อในสภาพแบบนี้ด้วย

สภาพไอแซคชวนให้สงสัยว่า เขายังเป็นถล่มคนพวกนั้นและขับรถมาถึงนี้ได้อย่างไร ทั้งที่ดูเหมือนพร้อมสลบได้ทุกเมื่อ แต่ก็ยังกัดฟันทนจนจนถึงตอนนี้ ดูแล้วไม่ใช่ความดันทุรังธรรมดา

นัยน์ตาสีปรัสเซียนบลูสั้นไหวขณะมองความตือตึงของไอแซค ก่อนหลับตาข่มความโกรธแล้วลืมตาขึ้น

“สติยังดีอยู่หรือเปล่า สภาพแบบนี้จะไปไหนอีก ลงมาเลย ไม่งั้นฉันจะลากนายลงไปเอง”

ต่อให้สะกดความโกรธไว้แล้วแต่กลับคุมเสียงที่ตั้งขึ้นไม่ได้ ไอแซคไม่ควรไปทั้งแบบนี้ เขายังไม่รู้เลยว่าไอแซคจะไปไหน เกิดขับรถออกไปแล้วหมดสติจะทำอย่างไร

ฟีลิกซ์ถอนหายใจและยกปลายนิ้วขึ้นหมวดขมับเพื่อคลายความโกรธ เขาหันหลังเหมือนจะไม่ฟังอะไรอีกแล้ว แต่ตัวเขาลงจากรถ ทุกอย่างก็จะมีจบเพราะกุญแจรถอยู่กับเขา ถ้าวรถออกห่างจากกุญแจ มันจะล็อกทันที

“วางกุญแจไว้ด้วยครับ”

กรีก! ฟีลิกซ์หยุดนิ่งเมื่อเสียงค้อนทุตังขึ้นอีกครั้ง มันคือเสียงตึงสไลด์ปืนพกกึ่งอัตโนมัติ เขาหันกลับไปมองช้าๆ

“นาย...”

ไม่ยากเชื่อเลย เขาคิดไว้แล้วว่าไอแซคพกปืนเบเรตตาไว้กับตัวจริงๆ ฤแถมใบหน้ายังเย็นชาไม่ต่างจากตอนยิงถล่มคนพวกนั้น ต่างกันที่ตอนนี้ปากกระบอกปืนหันมาหาเขา ฟีลิกซ์มองไอแซคสลบกับปืนด้วยแวตาทู่นเคือง

“ทำอะไรของนาย”

ฟีลิกซ์พูดเสียงทุ้มต่ำจนน่าขนลุก

“ลงไปครับ แล้วผมจะไป”

“ไอแซค นายจ่อปืนใส่ฉันแบบนี้ รู้ไหมว่าฉันเป็นใคร”